

A századeleji orosz költészetből

VLADIMIR MAJAKOVSZKIJ:

Tudnátok-e

Egy mozdulattal kilocsoltam
hétköznapijaim a pohárból;
tányér kocsonyán látszott, ha szóltam,
a tenger hogy viháncol.
Új hívásokat harsonáztam
bádoghalak hangtalan száján.
De ti
tudnátok-e
nokturnót fújni
vízvezetékcső furulyáján?

1913.

SZERGEJ JESZENIN:

Nincs semmi baj

Minden élő valami horzsolást hord,
a gyerekkora bélyegével tarka.
Hogyha nem értenék a versíráshoz,
tolvaj lennék, vagy máskép esnék latba.

Gyenge kölyök, beesett mellű voltam,
gyerekek közt mégis a legvitézebb,
sok-sok este lapulva úgy kotródtam
hazafelé, hogy orrom-szájam vérzett.

Fájt fenemőd, de mégis így hazudtam
anyámnak, ha a kezét összecsapta:
— Nincs semmi baj, csak egy kő volt az útban,
majd meglátod, kutyabajom holnapra. —

Most is, mikor a régi lázas izzás
lecsendesült megfáradt ereimben,
valami vad, torzborz erő hintáz
minden véremből sarjadt fattyú rímbe,

szavaimnak halott arany göröngye
rejtett zsarátnok melegétől olvad,
rakoncátlan szívemben él örökre
szíve egy kedves kis csirkefogónak.

Nem szököm most sem a hős virtusoktól,
de lépteimet már másfelé mérem.
Azelőtt csak az orrom tört be olykor,
most a lelkemet önti el a vérem.

Nincsen már anyám, akinek hazudjam,
de belesírom egy idegen arcba:
— Nincs semmi baj, csak egy kő volt az útban,
majd meglátod, kutyabajom holnapra. —

1922.

VLADISZLÁV HODÁSZEVICS:

Udvari ablakok

Szegény bolond az alagsorban
óbéogat megint, cikornyásan.
Nincs egy felesleges cipőm,
hogy hozzávágjam.

Tálak, üstök, zongorahangok,
ágy ellen tiltakozó gyermek.
Egy süket hülyén vigyorog
a boldog csendnek.

Színész bókol poros tükörnél:
levelet ír, fényképet csókol —
szerepet tanul, meghal, im
tizenhatodszor.

Apa, indulna, már felrakta
az ünneplő keménykalapját,
de előbb kölykét elveri:
nem kér polentát.

Borzas öreg, ágyát eltolja,
szöveget ver be, tán lógni vágyik,
hiába, az a víg idegen
biztosan rányit.

Másik szoba. Virág az ágyon,
két pénzdarabbal lezárt két szem,
felkötött áll, megpihent tenyér,
tűzben és jégben.

Szó ami szó! Nem szabad kislányt
erőszakkal vonszolni ágyba.
Többet használ egy méla vers,
s bor, egy pohárka...

Víz csobog fel mélyen a falban:
nem könnyű ám a csendes cső-lét,
csupa szűkösség, csupa homály,
csupa szűkösség!

1929.

Ács Károly fordításai